

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáckové v právní věci žalobce: **Ing. M. K.**, zastoupeného JUDr. Milanem Davidkem, advokátem, se sídlem Stallichova 11, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor sociální péče a zdravotnictví, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2007, č. j. MHMP 350364/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2008, č. j. 2 Cad 4/2008 - 37,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Milanu Davidkovi, advokátovi, se sídlem Stallichova 11, Praha 4, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 952 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) svou kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2008, č. j. 2 Cad 4/2008 - 37, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše označenému rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 30. 7. 2007, č. j. 12671/2007/AAE, který zamítl jeho žádost o opakovanou dávku pomoci v hmotné nouzi (příspěvek na živobytí), neboť podle názoru žalovaného i správního orgánu prvního stupně stěžovatel není osobou ve hmotné nouzi ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“).

Stěžovatel rozhodnutí žalovaného napadl žalobou, v níž namítl jednak nedostatky v doručení, jednak namítl „věcnou nesprávnost“ rozhodnutí žalovaného, neboť nutí stěžovatele, aby žil ze záporné hodnoty finančních prostředků, neboť pobírá starobní důchod ve výši 5921 Kč měsíčně, jeho odůvodněné náklady na bydlení činí 4095 Kč a je

povinen výživou vůči svému synu částkou 2500 Kč měsíčně - každý měsíc se mu tak nedostává 674 Kč měsíčně.

Městský soud v Praze, zkráceně řečeno, k žalobní námitce stěžovatele konstatoval, že pojem odůvodněné náklady na bydlení je definován v ustanovení § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, a to tak, že v hlavním městě Praha činí skutečné náklady do výše 35 % příjmu osoby. Odůvodněné náklady na bydlení v případě stěžovatele tak nečiní udávanou částku 4095 Kč, nýbrž 2072,35 Kč. Stěžovatel tak osobou v hmotné nouzi ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi není.

Proti tomuto rozsudku stěžovatel podal kasační stížnost, kterou doplnil ustanovený zástupce. V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel jedinou námitku, a to, že žalovaný i Městský soud v Praze měl na případ stěžovatele aplikovat ustanovení § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi, které zakotvuje subsidiární definici hmotné nouze závislou na správním uvážení aplikujícího správního orgánu.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), nicméně nesplňuje jinou podmínku řízení o kasační stížnosti, a to formulaci přípustného kasačního důvodu ve smyslu § 103 a § 104 s. ř. s.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Nejvyšší správní soud usnesením odmítne návrh, nestanoví-li tento zákon jinak, jestliže je takový návrh podle tohoto zákona nepřipustný. O takový případ jde v projednávané věci. Podle ustanovení § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li stanoveno jinak. Ustanovení § 104 s. ř. s. upravuje důvody nepřipustnosti kasační stížnosti. Podle čtvrtého odstavce téhož ustanovení není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud spatřuje v případě stěžovatele naplnění posledně jmenovaného důvodu nepřipustnosti.

Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že v řízení před Městským soudem v Praze stěžovatel okruh otázek nastolených kasační stížností vůbec nenastolil - jeho žaloba směřovala přes svou značnou nekonkrétnost implicity k posouzení zákonnosti aplikace ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi - i doplňující stěžovatelova podání se týkala zcela jiných otázek (např. systému důchodového pojištění, jeho domnělých diskriminačních účinků apod.), nikoliv případné aplikace subsidiární definice hmotné nouze podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Otázku, již činí v řízení kasačním spornou, stěžovatel tedy v řízení žalobním podle Nejvyššího správního soudu nevyvolal, ač mu v tom zholo nic nebránilo. V tomto smyslu stěžovatel opírá svou kasační stížnost toliko o právní novotu ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., tedy o důvod nepřipustný.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písmo a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť kasační stížnost není opřena o přípustné důvody ve smyslu § 103 odst. 1 a § 104 odst. 4 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu - kasační stížnosti - nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze č. j. 2 Cad 4/2008 - 56 ze dne 3. 9. 2008 ustanoven pro řízení o kasační stížnosti advokát JUDr. Milan Davídek. Tomu náleží ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. Ustanovený advokát odměnu spolu s náhradou hotových výdajů a částkou, kterou je povinen zaplatit na dani z přidané hodnoty, vyčíslil na 1547 Kč s tím, že požadoval odměnu za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu) za 1000 Kč a paušální náhradu hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč. Nejvyšší správní soud k této kalkulaci uvádí následující:

Pokud jde o odměnu za úkony právní služby, je třeba předeslat, že tarifní hodnota ve věcech nároků fyzických osob v oblasti sociálního zabezpečení činí podle § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, 1000 Kč. Sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby tak činí podle § 7 bodu 2. toliko 500 Kč. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že ustanovenému advokátovi náleží odměna za jeden úkon právní služby ve výši 500 Kč. Pokud jde o výši paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, odvíjí se od počtu úkonů právní služby; činí proto 300 Kč. Celkem tedy na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů Nejvyšší správní soud přiznal 800 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. mu náleží i částka daně, kterou je z přiznané odměny povinen odvést. Tato částka činí 152 Kč. Celkem tedy ustanovenému advokátu náleží 952 Kč. Pro vyplacení odměny stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně
senátu